

Credința și fapta

Foaie duminicală a parohiei "Toma Cozma"

Hramul parohiei noastre: **Duminica Tomiei**

Sf. Apostol Toma – icoană donată bisericii noastre de ctitorul Toma Cozma

Precum în mijlocul Ucenicilor Tăi ai venit, Mântuitorule pace dându-le lor, așa vino și la noi și ne mântuiește.

Stihiră –
Cântarea a 3-a

Evangelia duminicii

Ioan (20, 19-31)

19. Și fiind seară, în acea zi de născătoare a săptămânii, și ușile fiind încuiate acolo unde ucenicii erau adunați de frica Iudeilor, a venit Iisus și a stat în mijloc și le-a zis: "Pace vouă !"
20. Și zicând acestea, le-a arătat mâinile și coasta Sa. Deci s-au bucurat ucenicii văzându-L pe Domnul.
21. Atunci Iisus le-a zis iarăși: "Pace vouă ! Așa cum Tatăl M-a trimis pe Mine, tot astfel și Eu vă trimit pe Voi".
22. Și zicând acestea, a suflat asupra lor și le-a zis: "Luați Duh Sfânt !,
23. căroră le veți ierta păcatele, li se vor ierta; căroră le veți ține, ținute vor fi"
24. Dar Toma, unul din cei doisprezece, cel numit Geamănul, nu era cu ei când a venit Iisus,
25. Deci i-au spus lui ceilalți ucenici: "L-am văzut pe Domnul!" Dar el le-a zis: "Dacă nu voi vedea eu în mâinile Lui semnul cuielor și dacă nu-mi voi pune degetul meu în semnul cuielor și dacă nu-mi voi pune mâna mea în coasta lui nu voi crede"
26. Și, după opt zile, ucenicii Săi erau iarăși în lăuntru și Toma împreună cu ei. Și a venit Iisus, ușile fiind încuiate, și a stat în mijloc și a zis: "Pace vouă!"
27. Apoi i-a zis lui Toma: "Adu-ți degetul tău încoace; și vezi mâinile Mele; și adu-ți mâna ta și pune-o în coasta Mea; și nu fi necredincios, ci credincios !"
28. Răspunzând Toma I-a zis: "Domnul Meu și Dumnezeuul meu !"
29. Iisus i-a zis iarăși: "Pentru că M-ai văzut, ai crezut; fericiți cei ce au crezut fără să fi văzut !"
30. Și încă alte minuni a făcut Iisus în fața ucenicilor Săi, care nu sunt scrise în cartea aceasta.
31. Iar acestea s-au scris, pentru ca voi să credeți că Iisus este Hristos, Fiul lui Dumnezeu; și, crezând, viață să aveți întru numele Lui.

Sfânta Evanghelie după Ioan ne arată că în seara zilei Învierii Sale din morți, Hristos-Domnul a trecut în chip minunat prin ușile încuiate ale casei unde se aflau adunați ucenicii Săi, însă fără a fi prezent acolo și Toma: „Iisus a stat în mijlocul ucenicilor și le-a zis: *Pace vouă !* Și zicând acestea, le-a arătat mâinile și coasta Sa. Deci **s-au bucurat** ucenicii, văzând pe Domnul. (...) Și Iisus le-a zis: *Luați Duh Sfânt !* Căroră veți ierta păcatele, le vor fi iertate și căroră le veți ține, vor fi ținute” (Ioan 20, 19-23).

După o săptămână, Iisus S-a arătat din nou ucenicilor Săi, cu ei fiind acum prezent și Toma, care mai înainte se îndoise de Învierea Domnului. După ce Toma atingându-se de mâinile și coasta lui Iisus a crezut în Învierea Sa din morți și a mărturisit că este Dumnezeu zicând: „*Domnul meu și Dumnezeuul meu*”, iar „Iisus i-a zis: *Pentru că M-ai văzut ai crezut. Fericiți cei ce n-au văzut și au crezut!*” (Ioan 20, 28-29).

Deci, ucenicul Toma mărturisește deodată Învierea, Domnia și Dumnezeirea lui Iisus Hristos Cel înviat, arătând astfel că El este Biruitorul morții, Domnul vieții și Dumnezeu Mântuitorul Care S-a făcut Om pentru a dăruia oamenilor viața dumnezeiască veșnică.

Din Pastorală de Sfintele Paști din anul 2006 a
Înalt Prea Sfintitului Mitropolit Daniel

Programul slujbelor de hram

- **Sâmbătă, 29 aprilie 2005, ora 18.00:**
Vecernia și Litia
- **Duminică, 30 aprilie 2005:**
 - ora 8.00 – Utrenia
 - ora 10.00 – Sfânta Liturghie
 - ora 12.00 – Pomenire Ctitori

Toma: de la îndoială, la mărturisire

În conștiința multora dintre noi, cuvântul credință comportă semnificații în sensul unei acceptări fără cercetare a unor principii sau axiome.

Atunci când Biserica ne cheamă la adevărul său, ea nu ne propune o serie de teze teoretice pe care din principiu ar trebui să le acceptăm, ci ne cheamă la instituirea unei relații personale, la un anumit mod de viață, care implică o relație cu Dumnezeu sau ne conduce progresiv pe planul trăirii unei relații cu El. Sigur că acest mod de viață transformă existența noastră dintr-o supraviețuire individualistă, egocentristă, într-un eveniment de comuniune. Aceasta pentru că omul nu a fost creat să vorbească cu sine însuși și să se secularizeze, ci să fie „partener” de dialog al Creatorului său și inel de legătură între Dumnezeu și lume.

Raportarea la Dumnezeu impune evident o atitudine de maxim respect, dar este total greșită credința că Dumnezeu este doar o ființă supranaturală al cărei rost este să ne ajute din când în când. Dumnezeu este Creatorul și Proniatorul a toate câte există, și din cauza aceasta El este și foarte exigent. Deși ne lasă libertate maximă, ne avertizează că libertatea trebuie folosită rațional și creativ, nu consumator și dezordonat.

Față de Dumnezeu trebuie să avem chiar frică - în sensul de a ne fi teamă să nu-L supărăm prin păcatele noastre. Mai avem timp a ne întreba dacă faptele pe care le săvârșim sunt conforme cu voia lui Dumnezeu, dacă modul în care acționăm place sau nu lui Dumnezeu? Modernitatea lumii în care trăim a transferat însă tot mai mult centrul de gravitate al acesteia de la Dumnezeu la om, acesta ajungând chiar să considere voința lui Dumnezeu drept un atentat împotriva propriei libertăți, indiferent dacă prin această libertate ne zidim sau ne distrugem. Legi elaborate de libertatea creatoare a omului provoacă adevărate dezastre spirituale în viața indivizilor, a familiilor, omul pierde din ce în ce mai mult conștiința păcatului.

Există de asemenea o tendință de a elimina religia din viața socială, de a transforma societatea într-un domeniu rezervat, în principal preocupărilor de ordin economic, care determină omul să uite de valorile spirituale capabile a-l înălța spre asemănarea cu Dumnezeu. De aceea, cunoașterea Cuvântului, a vocii și a poruncilor lui Dumnezeu reprezintă o îndatorire pentru orice creștin și o acută necesitate a zilelor noastre, când există atâta confuzie, atâtea învățături amestecate ce fac tot mai dificilă distingerea între ceea ce este bine și ceea ce este rău.

Astăzi avem nevoie de ceva mai mult curaj; acel curaj al cunoașterii și al propovăduirii credinței pe care Sfântul Apostol Toma l-a dovedit, învățându-ne a distinge între credința cea adevărată și superstiție. Dintre toți ucenicii, cuprinși de mirare, teamă, neîncredere în faptele minunate și înfricoșătoare petrecute la Învierea Domnului, Toma este cel care reușește să își păstreze curajul și atitudinea sobră, lucidă în momentele bucurie și teamă, de entuziasm și confuzie prin care treceau martorii oculari ai arătărilor lui Iisus.

Spre exemplu, dacă ceilalți apostoli încercau să-L convingă pe Iisus de primejdia la care se expunea, îndreptându-se către Ierusalimul în care va pătimi, și chiar Petru îl îndeamnă discret să renunțe a se reîntoarce în Iudeea, Apostolul Toma își exprimă direct și sincer dăruirea lui față de Iisus, fiind gata să se jertfească pentru El: „Să mergem și noi și să murim cu El” (Ioan 11, 16).

Din această perspectivă, îndoiala lui Toma ar putea fi interpretată ca fiind legată nu atât de faptul că Hristos a înviat sau nu, cât ca o stare de neliniște și disconfort determinată de lipsa comuniunii cu Cel Înviat, Care se arătase doar celorlalți zece. Dar și neliniștea și îndoiala se spulberă o dată cu invitația făcută de Hristos de a-i atinge rănilor.

Asemenea întrebări și neliniștiți ne frământă adesea pe fiecare dintre noi, aruncând o umbră de îndoială asupra propriei credințe, care nu poate fi niciodată destul de puternică, mai ales în fața încercărilor: „Nu știi ce a făcut Dumnezeu...?”; „De ce tocmai eu?” Să nu uităm însă că cei loviți de soartă, cei care iată acum suferă de pe urma furiei apelor, nu sunt, nici într-un caz, mai păcătoși decât noi. Dacă lor li se întâmplă un asemenea necaz, oare ce ar trebui să ni se întâmple nouă? Nu cumva din rânduială dumnezeiască sunt doar cei „aleși”, pentru ca, din motive numai de Dumnezeu știute, să plătească și pentru păcatele noastre? Pentru a restaura un oarecare echilibru, trebuie să îi ajutăm să depășească momentele dificile în care se află.

Și încă un aspect: Toma cel încredințat, nu păstrează încredințarea doar pentru sine. Ar fi putut să se retragă rușinat pentru îndoiala sa, să se închidă în sine și să continue a-și pune alte întrebări. Dar nu procedează așa. Strigătul său îi vedește într-adevăr uluirea, dar în același timp recunoașterea lucrării divine în tot ceea ce se petrecuse. Rostind “Domnul meu și Dumnezeul meu!” Toma nu mărturisește doar realitatea, adevărul Învierii, respectiv, faptul că cel ce se arăta apostolilor este însuși Hristos, ci el îl mărturisește pe Hristos ca Dumnezeu.

Sărbătoarea Învierii Domnului în parohia noastră

Cu emoție și bucurie am întâmpinat și în acest an Marea Sărbătoare a Învierii Domnului, „această aleasă și sfântă zi, cea dintâi a săptămânii, Împărăteasă și Doamnă, Praznic al Praznicelor și Sărbătoare a Sărbătorilor”, cum o numește Biserica. Conștienți fiind de importanța covârșitoare a acestui eveniment suntem datori a nu trăi Învieria doar ca pe o aniversare, ca pe o comemorare, ci ca pe faptul cel mai adânc și descoperitor de taină al întregii Creații, pentru că Învieria este scopul întregii Creații, este scopul nostru, al vieții noastre.

Slujba Învierii a început cu tradiționala chemare a credincioșilor să ia lumină, după care slujba s-a oficiat afară într-un cadru amenajat în mod deosebit pe platoul din fața bisericii, evidențiind prin aceasta caracterul universal al sărbătorii.

Puțini sunt creștinii pe care marele praznic al Învierii Mântuitorului îi lasă reci și indiferenți, nedoritori să meargă la biserică în noaptea Sfințelor Paști, fie măcar și pentru a lua lumină. O icoană a Învierii, plină de lumină, ar putea fi socotită și mulțimea credincioșilor prezenți la slujba Învierii, cu sufletele înnoite în Sfânta Taină a Spovedaniei și luminate prin împărtășirea cu Preasfântul Trup și Sânge al Mântuitorului nostru Iisus Hristos, ținând în mâini, împreună cu slujitorii sfințiți, lumânări aprinse, luminând cu ele întunericul de la miezul nopții. Această icoană mișcă și înalță chiar și sufletul celui mai puțin credincios, întărindu-i credința în adevărul Învierii Domnului.

Cei mai mulți dintre creștini participă la Slujba Învierii oficiată afară, respectiv, la momentul luării luminii, al citirii pericopei evanghelice, eventual al cuvântului de învățătură rostit de preot și la inaugurarea salutului creștin pentru această perioadă: *Hristos a înviat!* Dar nu se pot împărtăși cu adevărat din harurile Învierii decât cei care eliberându-se pentru moment de micile griji omenești aleg să participe la Utrenie și la Sfânta Liturghie care încep după întoarcerea în biserică.

Și în acest an, Slujba Învierii a fost împodobită prin intonările armonioase ale Corului parohial care, alături de cântările obișnuite la Sfânta Liturghie, ne-a prilejuit bucuria de a asculta imnele pascale la un înalt nivel de interpretare.

Bucuria Învierii se reflectă și printr-o masă mai bogată, prin multele bunătăți specifice Paștilor, dar toate au parcă menirea de a ne bucura și mai mult în Domnul care le-a binecuvântat, căci slujba Sfintei Liturghii s-a încheiat cu rugăciunea de binecuvântare pentru carne, ouă, pască, cozonac și alte bucate tradiționale destinate pentru prima masă pascală.

Duminică, 23 aprilie, la ora 12.00 s-a oficiat *Slujba Vecerniei Paștilor – Învieria a doua* în cadrul căreia s-a citit Sfânta Evanghelie în limba română și în patru limbi clasice (greacă, latină, ebraică, slavonă), rânduială care sugerează slujirea misionară a creștinilor, datoria de a vesti la toate neamurile a vestea că Hristos a înviat, veste pe care Sfinții Apostoli au propovăduit-o în lumea întreagă ca adevăr fundamental al credinței

creștine. Desigur această Slujbă a Vecerniei Paștilor evidențiază încă o dată importanța acestui praznic împărătesc, oferind totodată posibilitate și creștinilor care din motive binecuvântate nu au putut participa la slujba din noaptea Învierii, să se împărtășească din bucuriile și binecuvântările pascale.

Întâmpinarea Sărbătorii celei mai luminoase a creștinătății, Învieria Domnului nostru Iisus, pune în evidență necesitatea pregătirii din punct de vedere duhovnicesc a creștinilor prin perioada de post ce s-a încheiat, prin rugăciune și împărtășirea cu Sfințele Taine, dar și printr-o curățenie deosebită a caselor, a hainelor, o igienă a corpului, vrând să arătăm și prin gesturi exterioare lepădarea de “omul cel vechi”.

Ne-a ajutat Bunul Dumnezeu ca și anul acesta să întâmpinăm sărbătoarea Sfințelor Paști cu câteva realizări în plan gospodăresc, între care amintim:

- realizarea zidului de piatră și a rampei de acces pentru invalizi în partea de jos a parcului
- realizarea aleii periferice în această zonă a parcului
- construirea la fântână a spațiului pentru instalarea hidroforului ce va asigura apa pentru întreținerea parcului.
- Mici lucrări de întreținere – revopsirea cu lac a ușilor și a unei părți din mobilierul bisericesc, degresarea și curățarea mochetei din biserică
- Revizia tuturor mijloacelor P.S.I.

Pe această cale exprimăm alese mulțumiri tuturor donatorilor, binevoitorilor, ostenitorilor, care ne-au sprijinit și de această dată pentru organizarea manifestărilor prilejuite de sărbătoarea Sfințelor Paști. Respectându-le dorința de a nu face publice numele lor, rugăm pe Bunul Dumnezeu să le răsplătească cu generozitate faptele lor bune.

Perioada Luminii și a Bucuriei Sfințelor Paști reprezintă o încununare a tuturor ostenelilor noastre, dar mai cu seamă timp rupt din eternitate pentru a ne edifica sufletește în nădejdea Învierii și a ne încredința că nimic din ceea ce facem pentru Dumnezeu nu rămâne fără răspuns !

Învieria Domnului este taina mântuirii noastre. Amintirea acestui eveniment este perpetuă. Nu îl prăznuim doar o singură dată pe an, la Paști, ci suntem chemați să retrăim bucuria în fiecare duminică. Aceasta deoarece comuniunea liturgică ne reînnoiește întotdeauna simțirile și ne prilejuiește o trăire mai profundă a adevărurilor credinței.

Prin Învieria Mântuitorului nostru Iisus Hristos noi toți am fost introduși într-o altă dimensiune a existenței. Nu mai viețuim în lumea aceasta spre moarte, ci spre viața veșnică în comuniune cu Dumnezeu și cu toți semenii noștri. Restaurați prin și pentru Învierie, suntem chemați să abandonăm păcatele noastre, să trăim în înnoirea vieții, ca cetățeni cerești ai pământului, făcând totul să învieze și să vieze în jurul nostru.

De aceea ne minunăm și ne bucurăm cu toții la slăvitul praznic al Paștilor, punctul central al spiritualității, evlaviei și trăirii noastre liturgice și duhovnicești. *Pr. Mihai Mărgineanu și Vasilica Onofrei*

Perioada Pentecostarului – învierea noastră

Sărbătoarea Învierii Domnului a inaugurat o nouă perioadă liturgică a anului bisericesc numită *perioada Pentecostarului*, în care suntem chemați să transmitem tuturor bucuria Învierii Domnului prin slujbele religioase, prin rugăciunile și viața personală, prin manifestările tradiționale, prin salutul pascal *Hristos a înviat !* și *Adevărat a înviat !* și prin imnul ce trebuie să fie prezent pe buzele noastre în permanență: „*Hristos a înviat din morți cu moartea pe moarte călcând și celor din mormânturi viață dăruindu-le !*”

Este vremea în care sufletul creștinesc se înalță mai presus de griji și întristare, vremea în care creștinul se simte luminat de razele mângâietoare ale Soarelui dreptății, Hristos Cel Înviat, încălzit de dumnezeieștile flăcări ale Duhului Sfânt și ocrotit sub bolta de har a Bisericii.

Perioada Pentecostarului își poartă numele de la grecescul „*Pentecoste*”, care înseamnă: „cincizeci de zile”. Ea durează de la Paști până la *Duminica Tuturor Sfinților*, prima duminică după Pogorârea Duhului Sfânt (Cincizecime) și ne amintește de vremea când Sfinții Apostoli au purces la împlinirea misiunii încredințate lor de Domnul nostru Iisus Hristos. În vechime, catehumenii primeau în acest timp veșmântul cel luminat al Sfântului Botez și tot acum se desfășurau sinoadele episcopale, înrăurite și apărate de puterea Sfântului Duh.

Dacă în perioada Triodului, Postul Mare ne cerea un îndelungat efort ascetic, îndemnându-ne la pocăință și la urcuș duhovnicesc prin virtuți, perioada Pentecostarului încununează acest efort, prin revărsarea de har, prin bucuria și încredințarea că Învierea lui Hristos are în vedere învierea fiecărui creștin “din faptele cele moarte”.

În perioada Pentecostarului se concentrează cele 3 mari și importante sărbători: *Învierea Domnului*, *Înălțarea Sa la cer* și *Pogorârea Duhului Sfânt* sau *Cincizecimea*, fiecareia fiindu-i dedicat un interval de timp cu o trăire specifică. Astfel, de la Sfintele Paști până la Înălțarea Domnului primează cântările de bucurie ale Învierii cu o rânduială specială în prima săptămână, Săptămâna Luminată. De la Înălțarea Domnului până la Cincizecime, textele sfintelor slujbe au în vedere, în principal evenimentul Înălțării. În sfârșit, în ultima perioadă, cea de după Pogorârea Sfântului Duh, slujbele religioase pun în evidență importanța și lucrarea Duhului Sfânt în viața Bisericii, dar și în viața personală.

În toate aceste trei intervale de timp duminicile sunt dedicate unor persoane deosebite și unor evenimente importante din viața Mântuitorului. În fiecare din duminicile Cincizecimii, Sfânta Biserica a rânduit să se prăznuiască persoane și evenimente însemnate prin care ni se întărește credința în dumnezeirea Mântuitorului Hristos, prin care înțelegem și aprofundăm aspecte legate de opera de mântuire a noastră. Asupra bogatelor semnificații pe care aceste popasuri duhovnicești le implică vom stărui însă în numerele viitoare ale Foi parohiale.

Pr. Mihai Mărgineanu

Apelul I.P.S. Părinte Mitropolit Daniel pentru ajutorarea sinistraților de la Dunăre

Hristos a înviat!

În această Săptămână Luminată a Sfințelor Paști, precum și în săptămânile următoare, îndemnăm pe toți preoții și credincioșii, stareții și starețele din Arhiepiscopia Iașilor să ofere bani, alimente neperisabile și materiale de construcție pentru ajutorarea sinistraților de la Dunăre.

Colectele se vor organiza în parohii și mănăstiri sub îndrumarea părinților protopopi care vor raporta periodic Centrului eparhial Iași situația colectelor, iar apoi acestea vor fi direcționate în mod organizat către localitățile sinistrate din părțile de sud ale României.

Prin solidaritatea pe care o arătăm față de cei aflați în necaz și în nevoie vom deveni și noi mâinile iubirii Mântuitorului Iisus Hristos Cel răstignit și înviat, primind de la El binecuvântare pentru dărnicia noastră.

Așa să ne ajute Dumnezeu!

Daniel,
Mitropolitul Moldovei și Bucovinei

Ca și în ceilalți ani, până la sărbătoarea Pogorârii Duhului Sfânt, în locul **Tainei Sfântului Maslu**, în fiecare **vineri seara**, începând cu **ora 18.00**, vom oficia **Slujba Agheasmei și Acatistul Sfintei Învieri** cu citirea tuturor pomelnicilor care se poartă la biserica noastră.

Avem în vedere faptul că în această perioadă suntem chemați a intensifica trăirea religioasă și mulțumirea noastră către Dumnezeu pentru speranța și bucuria care ne-au răsărit în suflete prin Învierea Domnului.

Se distribuie prin pangarul parohiei. Pentru susținerea acestei publicații, dar și pentru activitățile culturale și filantropice ale parohiei, primim donații în contul IBAN RO38 RZBR 0000 0600 0027 6450 deschis la Raiffeisen Bank

Publicație editată de parohia TOMA COZMA
Str. Toma Cozma, nr. 41, cod poștal 700 554, Iași,
tel/fax **211 273**, e-mail: margineanu@mail.dntis.ro
Preot paroh Mihai Mărgineanu
Secretar redacție: Vasilica Onofrei